

Με αφορμή τη θλιβερή επέτειο....

Πριν δεκαπέντε χρόνια, στις 15 του Νιόβρη του 83, εκμεταλλεούμενοι μια από τις περιόδους απραξίας του Κυπριακού, ανακήρυξαν η Τουρκία και η Τουρκοκυπριακή εθνικιστική ηγεσία, την “Τ.Δ.Β.Κ.”.

Είναι η άποψή μας ότι η ενέργεια εκείνη, όπως άλλωστε οι περισσότερες ενέργειες της Τουρκίας σε σχέση με την Κύπρο, αποτελούν προσχεδιασμένο μέρος μιας ευρύτερης πολιτικής που στοχεύει σε μια μορφή συγκαλυμμένης διχοτόμησης και έμμεσου ελέγχου όλης της Κύπρου, κάτι που από μέρους της Τουρκίας ακολουθείται με υπομονή, επιμονή και συνέπεια.

Απέτυχε η Τουρκία να διαλύσει de facto και ακόμα λιγότερο de jure την Κυπριακή Δημοκρατία. Απέτυχε ακόμα να την αποδυναμώσει όπως στόχευαν και ακόμα στοχεύουν οι προσπάθειες της. Την οποιαδήποτε αποδυνάμωση της Κυπριακής Δημοκρατίας, πετύχαμε οι Ελληνοκύπριοι με τον τρόπο που πολιτευόμαστε. Δεν πέτυχε ακόμα η Τουρκία να τύχει οποιασδήποτε αναγνώρισης η “Τ.Δ.Β.Κ.”.

Όμως κατάφερε η Τουρκία - με τα δεκανίκια της έστω - να στεριώσει το προγεφύρωμα της στο βορρά και μέσω του ορατός να είναι πια ο κίνδυνος της διχοτόμησης. Για τους πιο πολλούς από μας, η διχοτόμηση είναι ότι χειρότερα θα μπορούσε να συμβεί στη μακράιωνα ιστορία της πατρίδας μας. Ωστόσο για κάποιους άλλους, που δε συνειδητοποιούν το πραγματικό ισοζύγιο δυνάμενων Ελλάδας-Τουρκίας, η ιδέα της διχοτόμησης δε φαίνεται να είναι πια τόσο αποκρουστική και απορριπτέα.

Είναι γνωστή η καταλυτική επίδραση του χρόνου, όσον αφορά τα αισθήματα ή και τις αντικρίσεις των ανθρώπων. Και δυστυχώς η επίδραση του χρόνου είναι ακόμα πιο καταλυτική όταν εντάσσεται σε μια ρητή, σαφή, συγκεκριμένη και απερίφραστη πολιτική, όπως εκείνη της Τουρκίας.

Είναι η γνώμη μας ότι δεν κινδυνεύει η Κύπρος από οποιαδήποτε άμεση στρατιωτική προέλαση της Τουρκίας στη χώρα μας, γιατί κάτι τέτοιο δε συμφέρει πολιτικά στην Τουρκία. Εξού και το παράλογο και ανεδαφικό των εξουθενωτικών για την οικονομία, αποπροσανατολιστικών για το λαό και βλαπτικών για τη διεθνοποίηση του Κυπριακού, εξοπλισμών.

Εκείνο ωστόσο που θα έπρεπε να συνειδητοποιηθεί είναι ότι, πέρα από την εκμετάλλευση των διεθνών συμφερόντων, η Τουρκία μεθοδεύει τις ενέργειες της στην Κύπρο, μέσα από δυο συντεταγμένες. Εκείνη της πλήρους τουρκοποίησης και ταυτόχρονης πλήρους αποκυπριοποίησης των κατεχομένων και της εξαργύρωσης των λαθών της ελληνοκυπριακής πλευράς. Πολύ χαρακτηριστική είναι η στάση της Τουρκίας τον τελευταίο καιρό στο θέμα χειρισμού των πυραύλων, όπου αρκείται σε κάποιες ηχηρές υλακές,

αφήνοντας την επίσημη Κυπριακή Κυβέρνηση να δέχεται τις σχετικές με το θέμα έντονες πιέσεις. Ταυτόχρονα απολαμβάνει την απουσία των οποιωνδήποτε προς το μέρος της - αναιμικών έστω - πιέσεων για κάποια πρόοδο στο Κυπριακό.

Με τη διαπίστωση ότι εκείνο που ενδιαφέρει πιο πολύ την Τουρκία είναι η ένταξη στην Ευρώπη, είναι βέβαιο ότι η Τουρκία δε θέλει να λύσει το Κυπριακό στα πλαίσια των ψηφισμάτων των Ηνωμένων Εθνών, γιατί κάτι τέτοιο δεν εμπίπτει στους σχεδιασμούς της. Οι στρατιωτικές της δυνατότητες αλλά και εκείνες του εμπορικού εταίρου, της επιτρέπουν να μην ανησυχεί για τις οποιεσδήποτε πιέσεις και να συνεχίζει την αλαζονική συμπεριφορά της όσον αφορά το Κυπριακό.

Σε μεγάλο βαθμό, σε κάποιο έστω βαθμό, είναι δεδομένη η αδυναμία μας όσον αφορά τα διεθνή κέντρα αποφάσεων. Θα μπορούσαμε όμως ίσως να αναπροσαρμόσουμε κάποιες παραμέτρους της δικής μας πολιτικής, επικεντρώνοντας περισσότερο τη προσοχή μας στο εσωτερικό. Αναγνωρίζοντας τις πραγματικές δυνατότητες των φίλων ή συμμάχων, μή δίνοντας ερείσματα διάβρωσης του αγώνα για διατήρηση της πολιτικής μας αυτονομίας και ανεξαρτησίας και συναισθανόμενοι επιτέλους με ποιου το μέρος είναι η υπερατλαντική υπερδύναμη, ώστε να αναδιατάξουμε κάπως τα χαρτιά μας.

Ελέχθει αρκετές φορές και σωστά, ότι δεν υπάρχει μαγική φόρμουλα για το Κυπριακό για να την αναζητήσουμε.

Η επιμονή όμως σε μεθοδεύσεις που δεν έχουν αποδώσει, όπως είναι οι εξοπλισμοί, δεν νομίζουμε να οδηγεί πουθενά. Ας αναδιατάξουμε κάπως τα χαρτιά μας.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

13.11.1998